

12. Ad hanc consuetudinem necessarius est consensus praelati, ib.
13. Ex consuetudine licet in festo multa alioquin prohibita, n. 14.
14. Non licet ex vi juris personae particulari operari in festo, ne amittat lucrum notabile, n. 8.

FEUDUM.

1. Episcopus poterat olim in perpetuum feudum dare decimas laicis, t. 2, l. 1, c. 26, n. 2.
2. Quomodo tale feudum possit transferri, vide verbum DECIMAE, a n. 37.

FINIS.

1. Discrimen inter finem et pretium, tr. 3, l. 4, c. 44, n. 4.
2. Multis modis ex parte operantis aliquid est finis proximus respectu intentionis ejus, n. 6.
3. Omnibus modis finis principalis de se abstrahit a ratione pretii, ib.

FIDES.

1. Est simul speculativa et practica, t. 1, l. 1, c. 2, n. 2.
2. Voluntas credendi est virtus, c. 5, n. 2.
3. Quo pacto tendat in Deum, n. 5.
4. In quibus conveniat vel differat habitus fidei cum religione, l. 3, c. 2, n. 3.
5. Habitus fidei et piæ factionis possunt dici una virtus Theologica, c. 3, n. 7.
6. Ad fidem tenetur homo ex jure divino, t. 2, l. 1, c. 2, n. 2.
7. Assensus fidei est ejusdem speciei, licet res a Deo revelatur per varia signa, verborum scilicet Scripturæ, etc., t. 3, l. 2, c. 10, n. 3.

FORNICATIO.

- Fornicatio simplex in ecclesia occulte facta, est sacrilega, t. 2, l. 3, c. 7, n. 4.

FORUM.

1. Causa decimarum ad forum ecclesiasticum pertinet, t. 2, l. 1, c. 38, n. 15.
2. Spiritualia et spiritualibus annexa pertinent ad forum ecclesiasticum, ib.

FRATER.

- Fratrum dissidentium non sunt acceptandæ oblationes, t. 2, l. 1, c. 6, n. 9.

FRUCTUS.

1. De fructibus arborum solvebantur primitiæ, t. 2, l. 1, c. 8, n. 11.
2. Qui fructus dicantur a juristis naturales, et qui industriales, c. 9, n. 4.

FUNERALIA.

- Quos actus habent spirituales, t. 3, l. 4, c. 15, n. 7.

G

GRECUS.

- Græcus ad Latinorum ritus cur non teneatur, quando inter eos est, t. 2, l. 2, c. 14, n. 26.

GENTILES.

1. Falsa religio apud eos est, t. 1, l. 1, c. 2, n. 3.

2. Gentiles sacrificia semper habuerunt, t. 2, l. 1, c. 3, n. 4.
3. Aliquando ex voto vel gratiarum actione decimas solvebant, c. 9, n. 5.
4. Gentiles an teneantur ad decimas, vide verbum DECIMAE, a n. 68.
5. Dies septima religiose observata, etiam apud Gentiles, t. 2, l. 2, c. 1, n. 3.
6. Non est certum non fuisse Evangelium gentibus prædicatum ante revelationem Petro factam, c. 9, n. 14.
7. Plato et alii unum summum Deum, et alios minores colebant, t. 3, l. 2, c. 4, n. 6.
8. Quid Gentiles sub Dei nomine intelligerent, n. 9.
9. Non statuas nudas adorabant, sed ratione alterius rei, n. 11.
10. Quomodo existimare possunt dari plura numina, ibid.
11. Qui gentiles philosophi commiserint idololatriam solum externam, c. 6, n. 7.
12. Ecclesia non potest statuere poenam hominibus non baptizatis pro idololatria, n. 20.

GENUFLEXIO.

1. Ordinarie fit ad hominem uno, ad Deum vero utroque genu, t. 2, l. 1, c. 2, n. 8.
2. Utrumque genu Pontifici flectitur, ib.

GIEZI.

Vide SIMONIAM.

GRATIA.

1. Ad actum religionis naturalem non requiritur per se gratia, t. 1, l. 2, c. 4, n. 6.
 2. Gratia sanctitas dicitur, l. 3, c. 2, n. 14.
 3. Gratia reddit personam, cui inest, dignam aliqua excellentia, c. 5, n. 6.
 4. Qui potest vendi et emi de facto, non de jure, t. 3, l. 4, c. 2, n. 10.
 5. Cur in hoc nunquam dabitur materiæ levitas, n. 5.
 6. Gratiam non cadere sub creatum dominium, probabilius est, n. 8.
- Vide simoniam.

GRATITUDO ET GRATUITA DONATIO.

1. Gratitudinis obligatio intrinsece sequitur ex vi beneficii, tr. 3, l. 4, c. 45, n. 11.
2. Gratitudo affectum potius quam datum respicit, c. 4, n. 7.
3. Donatio antidoralis gratuita est, licet non sit omnibus modis liberalis, c. 45, n. 6.
4. Donatio gratuita non excludit omnem obligationem, sed debitum justitiæ, ib.

GREGORIUS.

1. Gregorius XIII æquinoctii et kalendarii errorre correxit, t. 2, l. 2, c. 7, n. 27.
2. S. Gregorius magnus solus simoniacam hæresim sumpsit pro simonia, tr. 3, l. 4, c. 1, n. 2.

H

HABITUS.

1. In habitu finis proprius, terminus et objectum idem sunt, t. 1, l. 1, c. 3, n. 3.
2. Habitus non est principium per se, sed coadjuvans, n. 7.

3. Quomodo habitus unius potentiae facilius ad actionem alterius, l. 2, c. 3, n. 6.

HERETICUS.

- Obligatur ad decimas, t. 2, l. 1, c. 16, n. 3.

HERESIS.

- Hæresis simoniaca quæ, t. 3, l. 4, c. 1, n. 1.

HELI.

- De filiis ejus, vide SIMONIAM, n. 62.

HISPANIA.

- Cur Hispania celebret festum Sancti Jacobi, vide SANCTUS JACOBUS, n. 1.

HOMICIDIUM.

- Ex pretio homicidii et adulterii debentur decimæ, t. 2, l. 1, c. 32, n. 7.

HOMO.

1. Homo physice a Deo distinctus est, moraliter tamen est quasi unus cum illo, t. 1, l. 3, c. 4, n. 9.
2. Potest injuriam Deo facere infinitam, recompensare autem ad æqualitatem, nec per suas vires, nec per auxilium gratiæ potest, c. 7, n. 12.
3. Externæ adorationes sunt indifferentes ad Deum et homines, t. 2, l. 1, c. 2, n. 7.
4. Genuflexio ad hominem ordinarie fit uno genu, n. 8.
5. Manuum elevatio non solum ad Deum, sed ad homines etiam fit, ib.

HONOR.

1. Non est bonum intrinsecum ejus qui honoratur, t. 1, l. 1, c. 5, n. 7.
2. Honor et fama pro eodem reputantur in materia religionis, n. 6.
3. In nobis non sunt idem, et ita etiam in Deo considerantur, ib.

HOSPITALARI.

- Hospitalariis quæ privilegia concessa circa decimas, t. 2, l. 1, c. 18, n. 5.

HOSPITALE.

1. Hospitalia laica non sunt materiæ simoniæ, t. 4, l. 3, c. 27, n. 11.
2. Hospitalia ecclesiastica quæ sint, ibid.
3. Quæ habent administrationem spiritualem sunt materiæ simoniæ, ib.
4. Quæ solum temporale regimen habent, non sunt materiæ simoniæ contra jus divinum, n. 2.
5. Sunt tamen materiæ simoniæ contra jus positivum, n. 13.

I

IDOLOLATRIA.

1. Hæreticorum error non distinguentium inter idololatriam et superstitionem, t. 3, l. 2, c. 1, n. 3.
2. Idololatriæ nomen variis rebus accommodatur, c. 3, n. 1.
3. Idololatra dicitur, qui mortaliter peccat, ib.
4. Quomodo actus latriæ concurrat in adoratione idoli, ib.
5. Idololatria alia vera, alia ficta, c. 4, n. 3.

6. Omnis est falsa adoratio ex parte rei adoratæ, non ita ex parte adorantis, ib.
7. Ad idololatriam veram ex parte colentis requiritur existimatio divinæ excellentiæ in idolo, n. 5.
8. Ad falsam idololatriam non est necessaria existimatio divinitatis in idolo, secus ad veram, n. 13.
9. Idololatria falsa contra religionem est, n. 14.
10. Aliqua sunt signa determinata ad colendum Deum, quæ si idolo præbeantur, committitur idololatria, n. 15.
- Alia non ita, ibid.
11. Cultus ab Ecclesia exhibitus Sanctis non involvit idololatriam, ib.
12. Idololatria sine idolis inceptit ab ignorantia veri Dei, c. 5, n. 2.
13. Quæ cum idolorum cultu est, ex nimio affectu mortuorum orta fuit, n. 3.
14. Enos non fuit idololatra, n. 5.
15. Neque ab eo inceptit idololatria, n. 8.
16. In prima mundi ætate non fuit idololatria, ib.
17. Incertum est quando cœpit, n. 9.
18. Fueritne prior idololatria cum imaginibus, an sine illis, n. 11.
19. Hoc peccatum est gravissimum, c. 6, n. 1.
20. Sacrificium offerre creaturæ idololatria est, c. 5, n. 8.
21. An gravior sit idololatria, quæ supponit mentis infidelitatem, an quæ supponit scientiam veri Dei, c. 6, n. 4.
22. Primus modus idololatriæ datur cum errore intellectus, n. 1.
23. Secundus non involvit errorem mentis, habet tamen affectum verum colendi, n. 3.
24. Tertius solum habet affectum exhibendi externum signum, et hic levior est, n. 5.
25. Qui philosophi hanc idololatriam commiserint, ibid.
26. Probatur illam esse intrinsece malam, n. 6.
27. Tragædus fide Deo offerens in teatro sacrificium non est idololatra, ib.
28. Odium Dei et infidelitas sunt graviora peccata, quam idololatria, n. 12.
29. Idololatria non includit formaliter odium Dei, neque infidelitatem, n. 13.
30. Non est tam grave peccatum, ut contraria Theologicis virtutibus, n. 15.
31. Excedit peccata opposita virtutibus moralibus, ibid.
32. Quomodo sit causa omnium vitiorum, n. 17.
33. Qui facit se coli ut Deum, causaliter est idololatra, et qui idololatriam alteri consulit, ib.
24. Graves pœnæ, a Deo infliguntur pro idololatria, l. 4, c. 10, n. 19.
35. Quæ pœna statuatur ab Ecclesia homini baptizato pro idololatria, n. 20.
36. Non incurrit censuras latas contra hæreticos qui idololatriam committit sine interna infidelitate, n. 20.
37. Idololatria quando committantur in ordinatione, n. 22.
38. Idololatræ cur nihil vere sacrum habere possunt, vide SIMONIAM, 6.

IDOLUM.

1. Quid sit idolum, t. 3, l. 2, c. 3, n. 2.
2. Imago peccatoris quæ colitur ut imago Sancti, est idolum, n. 4.

3. Omnis res creata quæ tanquam Deus adoranda proponitur, similiter, n. 5.
4. Non idola nuda adorabant Gentiles, sed ratione alterius rei, c. 4, n. 10.
5. An Ninus primum fabricaverit idolum, c. 5, n. 4.
6. Quæ fuerit idololatria cum idolis, et sine illis, n. 11.

IGNORANTIA.

Vide SIMONIA, n. 22 et 24.

IMAGO.

1. Imagines astronomicas defendit Cajetanus, t. 3, l. 2, c. 15, n. 17.
- Impugnatur, n. 18.

INCARNATIONIS FESTUM.

1. Incarnationis festum est Christo et Virgini dicatum, t. 2, l. 2, c. 5, n. 2.
2. Bis in Ecclesia celebratur, ib.
3. Quo die sub præcepto servandum fuerit propositum, non constat, n. 4.

INJUSTITIA.

1. Injustitia semper est venditio rei sacræ ut sic, t. 3, l. 4, c. 4, n. 7.
2. Injustitia, vide SIMONIAM, n. 15 et 41 ad 43.

INTELLECTUS.

1. Intellectui attribuerunt aliqui religionem, t. 1, l. 1, c. 2, n. 7.
2. In intellectu potest dari adoratio, vel per modum cognitionis, vel per modum locutionis, t. 2, l. 1, c. 1, n. 4.

J

S. JACOBUS.

1. Quibus ex causis Hispania solemniter celebret festum S. Jacobi Majoris, t. 2, l. 2, c. 9, n. 13.
2. Jacobus ante martyrium adiit Hispaniam, ib.
3. Beata virgo adhuc vivens apparuit Jacobo in urbe Cæsar-Augustana, n. 16.
4. Jacobi corpus in Hispania est sepultum, n. 17.

JEJUNIUM.

Dominica jejunium fuit prohibitum, t. 2, l. 2, c. 4, n. 6.

JOANNES BAPTISTA.

1. Ejus nativitas de jure communi observatur, tr. 2, l. 2, c. 9, n. 7.
2. Cur nativitas Baptistæ potius quam mors præcepto servetur, ib.

JOANNES EVANGELISTA.

1. Ejus festum jure communi observatur, t. 2, l. 2, c. 9, n. 12.
2. Est antiquissimum, ibid.

JOSEPH.

1. Joseph, qui petit auxilium a pincerna Pharaonis, t. 3, l. 4, c. 6, n. 16.
2. In eo non diffusus est Deo secundum Augustinum, ibid.
3. Nec venialiter peccavit, ib.

4. Utrum simoniacus, vide SIMONIAM, n. 39.

IRRELIGIOSITAS.

1. Irreligiositas significat omnia vitia religioni opposita, t. 3, l. 1, c. 1, n. 1.
2. Habet unitatem genericam, n. 3.
3. Irreligiositatis divisio, n. 5.
4. Habet oppositionem cum religione per defectum, n. 7.
5. Blasphemia ad irreligiositatem spectat, n. 8.
6. Infidelitas ad Deum in promissis et ingratitude, similiter, ibid.
7. Malitia quæ in omni peccato includitur, non spectat ad irreligiositatem, n. 11.

JUDEI.

1. Judæorum cur modo sit falsa religio, tr. 1, l. 1, c. 2, n. 3.
2. Judæi non obligantur ad decimas personales, t. 2, l. 1, cap. 16, n. 5.
3. Cur obligentur ad prædiales, n. 6.
4. Judæos perdere septimam vitæ partem colendo sabbatum credidit Seneca, l. 2, c. 1, n. 10.
5. Festa Judæorum cessarunt in lege gratiæ quoad cæremonialia, ib.
6. Quo die Judæi suum pascha celebrarent, c. 6, n. 15.

JUDAS.

Judas, vide SIMONIAM, n. 35.

JUDEX.

1. Quo pacto se debeat habere circa reum fugientem ad ecclesiam, vide ECCLESIE IMMUNITAS ERGA DELINQUENTES, a n. 30.
2. Quam pœnam incurrat, et ad quam restitutionem teneatur, si reum extrahat, n. 33 et 35.
3. Judex sæcularis clericum comprehendens non solum sacrilegus, sed etiam injustus est, t. 2, l. 3, c. 13, n. 11.

JUDICIALIS ACTUS.

Qui actus judiciales in festo sint prohibiti, vide FESTO DIE QUÆ OPERA PROHIBEANTUR, a n. 18.

JURAMENTUM.

Quæ juramenta blasphemiam contineant, vide verb. BLASPHEMIA, a n. 15.

JURISDICTIO.

1. Quibus actibus exercetur, t. 3, l. 4, c. 19, n. 0.
2. Quibus confertur, n. 2.
3. Quotupliciter potest in jurisdictione ad confessionem peccari, ib., vide SIMONIAM.

JUS.

Vide SIMONIAM, n. 24 ad 28, et 30 ad 33.

JUSTITIA.

1. Ordinatur justitia ad homines, et non ad Angelos, t. 1, l. 1, c. 0, n. 2.
2. Multipliciter dividitur, l. 3, c. 4, n. 5.
3. Justitia legalis est proprissima virtus, n. 7.
4. Justitia, quæ inter homines datur, quas condiciones debet habere, n. 8.

LATRIA.

1. Actus externi ex affectu et intentione habent, quod sint adoratio latriæ vel duliæ, t. 2, l. 1, c. 1, n. 5.
2. Latria est adoratio soli Deo debita, t. 3, l. 2, c. 3, n. 6.
3. Quos actus internos et externos includat, ib.
4. Quomodo actus latriæ concurrant in adoratione idoli, c. 4, n. 1.

Vide SIMONIA, n. 55.

LECTIO.

LEGATUM.

1. Est sufficiens titulus oblationis debitæ, t. 2, l. 1, c. 5, n. 5.

LEGITIMATIO.

Legitimatio, vide SIMONIAM, n. 84.

LEX DIVINA.

1. An Pontifex possit dispensare in lege de jure divino positivo, t. 2, l. 2, c. 11, n. 7.

LEX GRATIÆ.

1. In lege gratiæ est præceptum solvendi primitias, t. 2, l. 1, c. 8, n. 14.
2. In lege gratiæ conveniens est determinatio decimarum, c. 11, n. 3.
3. Cur in ea imperentur decimæ, non in lege scripta, n. 17.
4. In lege gratiæ cessarunt festa Judæorum quoad cæremonialia, l. 2, c. 1, n. 11.

LEX HUMANA.

1. Non datur de actibus mere internis, t. 2, l. 1, c. 1, n. 4.
2. Discrimen inter abrogationem legis et præscriptionem, c. 5, n. 19.
3. Privata persona non eximitur ab obligatione legis, licet diu illam non servet, c. 13, n. 6.
4. Diuturnus usus communis habet vim introducendi et abrogandi legem, n. 7.
5. Quando princeps non potest ferre legem, neque potest pro illa pœnam exigere, l. 2, c. 12, n. 7.
6. Princeps laicus potest leges condere in sua terra, etiam in ordine ad peregrinos, c. 14, n. 12.
7. Leges positivæ non extenduntur per similitudinem, t. 2, l. 2, c. 15, n. 4.
8. Lex principes non obligat, cum ex peculiari habitudine ad inferiores, ut tales sunt, pertinet, t. 1, l. 4, c. 5, n. 4.
9. Non est improbable principem sine causa, secum valide non posse dispensare, n. 8.
10. Quid requiratur ut lex in Romana curia abrogetur, n. 11.
11. Lex prohibens quando actum irritet, c. 57, n. 18.
12. Legis transgressio quoad genus inobedientia est, c. 7, n. 9.
13. Rem potest mutare moraliter, licet non physice, n. 11.

LEX NATURALIS.

1. Lex naturalis in rigore non obligat hominem ad adorationem pure mentalem, t. 2, l. 1, c. 2, n. 2 et 4.
2. In lege naturali fuit usitatum Deum colere utriusque naturæ actibus, c. 1, n. 9.
3. Per adorationem mixtam potest homo satisfacere naturali præcepto, c. 2, n. 4.

5. Justitia formalis habet sub se legalem, distributivam, et commutativam, ib.

6. Justitia potentialis, quas habeat partes, n. 9.
7. Partes potentialis justitiæ in aliquo deficiunt, et in aliquo habent majorem eminentiam, ibid.
8. Religio ponitur inter partes potentialis justitiæ, n. 10.
9. Falso Durandus dixit pœnitentiam esse justitiam commutativam, n. 13.
10. Justitia exceditur a pietate in ratione debiti, n. 17.
11. Justitiam excedit religio ex suo genere, ibid.
12. Dividitur justitia communissime sumpta, n. 22.
13. Erravit Durandus cum dixit dari identitatem inter justitiam humanam et divinam, c. 7, n. 7.
14. Ad justitiam humanam non spectat placere personam, ne sibi amplius sit offensa, ibid.
15. Justitia ad Deum dividitur in religionem et pœnitentiam, n. 10.
16. Inter justitiam et religionem datur discrimen in solutionis inæqualitate, n. 12.
17. Justitiam legalem religionis præfert Cajetanus, c. 9, n. 5.
18. Quale sit objectum cur, et quod justitiæ legalis, ibid.
19. Non comparatur ad religionem ut totum ad partem, n. 6.
20. Non tam proprie imperat virtutibus moralibus et Theologicis, ut religio, n. 7.
21. Ordinatur a religione in suum finem, ibid.
22. Aliquando religionem ordinat, n. 8.
23. Deus non est finis particularis justitiæ legalis, n. 11.
24. Recipiens pecuniam ut ab injusta vexatione desistat, injustus est, t. 3, l. 4, c. 50, n. 16.
25. Judex vendens justum judicium, et testis verum testimonium, possunt contra justitiam peccare, c. 49, n. 27.

L

LABOR.

1. Discrimen inter laborem per se ex parte operis, et ex parte subjecti, t. 3, l. 4, c. 21, n. 7.
2. Labor per se et per accidens qui, ib.
3. Per accidens qui non ita; sed tantum casualiter, et ratione circumstantiarum, n. 15.
4. Vide SIMONIAM, n. 55.

LAICUS.

1. Res oblata quando possit in laicorum usum converti, t. 2, l. 1, c. 7, n. 3.
2. Consuetudine potest introduci, ut laici in aliquo festo accipiant aliquid a clericis, n. 5.
3. Laicus non potest acquirere jus ut decimæ sibi solvantur, c. 12, n. 17.
4. Exemptio a decimis quomodo laicis concedi possit, c. 14, n. 14.
5. Applicatio decimarum facta laicis sine causa est invalida, c. 15, n. 5.
6. An laici possint licite decimas percipere, vide DECIMÆ, a n. 57.
7. An Episcopus possit laicis decimas dare, vide DECIMAS, a n. 62.
8. Quo pacto laicus decimas, quas in feudum habet, possit transferre, vide DECIMAS, a n. 64.
9. Laici christiani in ecclesia sepeliri prohibentur, consuetudine tamen hoc licet, t. 2, l. 3, c. 8, n. 7.

4. Ex lege naturali non est determinatus externus cultus adorationis, n. 6.
5. Datur tamen præceptum de eo, et quale sit, ib.
6. In lege naturali non erat præceptum decimarum, c. 9, n. 5.
7. Lex naturalis vel pure, vel fidei lumine illustrata, t. 3, l. 4, c. 6, n. 2.

LEX SCRIPTA.

1. In lege scripta sæpe fuit latum præceptum de primitiis offerendis, t. 2, l. 1, c. 8, n. 10.
2. Quæ conditiones in lege scripta fuerint additæ primitiis, ib.
3. Lex scripta quoad præcepta judicialia et cæremonialia cessavit, n. 15.
4. In lege hac datum est divinum præceptum de solvendis decimis, c. 9, n. 6.
5. Solum fuit de decimis prædiabus, non de personalibus, ib.
6. Quid decimæ in lege scripta significarent, n. 7.
7. Præceptum decimarum non est idem in lege scripta et in lege nova, c. 10, n. 5.
8. Cur decimæ personales in lege scripta non solvebantur, c. 11, n. 17.
9. Cur lex vetus sit mortua, et cur mortifera, l. 2, c. 1, n. 12.
10. Festum Pentecostes, prout fuit in lege scripta, erat de jure divino, c. 7, n. 2.
11. Purgationes aliquæ in lege scripta licebant, t. 3, l. 1, c. 3, n. 16.

LIBERALE OPUS.

1. Liberalia opera non prohibentur in festo, t. 2, l. 2, c. 22, n. 3.
2. An detur opus quod nec servile sit, nec liberale, vide SERVILE OPUS, n. 5.

LIBERALITAS.

1. Datur in nobis erga homines, non erga Deum, t. 1, l. 4, c. 9, n. 4.
2. Non recipit ullam conditionem debiti, ib.

LITANIE.

Tres dies quibus solemnes litanie fiunt, non sunt festivi, t. 2, l. 2, c. 7, n. 1.

LUDUS.

Ex ludo licito debentur decimæ, t. 2, l. 1, c. 32, n. 5.

M

MAGIA ET MAGUS.

1. Magia sumitur pro philosophia naturali, t. 3, l. 2, c. 14, n. 1.
2. Magia alia naturalis, alia superstitiosa, n. 2.
3. In quo differat magia stricte sumpta a divinatione, n. 3.
4. Discrimen inter magiam et maleficium, n. 4.
5. Quidam magiam et dæmones dari negant, n. 5.
6. Hoc contra fidem est, n. 7.
7. Effectus magiæ non possunt tribui animis mortuorum, ib.
8. Magia est superstitio, et tacita idololatria, n. 10.
9. Peccata divinationis et magiæ ejusdem sunt rationis, ib.
10. Magia potest habere varias malitias adjunctas contra alias virtutes, n. 11.

11. Graves injustitiæ in ea committuntur, et magi tenentur ad restituenda damna, n. 12.
12. Applicans medium inutile, ut res fiat, tacite vult ut illa a dæmone fiat, c. 14, n. 10.
13. Magia ex parte effectus in tres species dividitur, c. 15.
14. Notoria ars ad quam speciem pertineat, n. 4.
15. D. Thomas sentit hanc artem ad magiam pertinere, ejusque mendosus locus corrigitur, n. 5.
16. Si quis ex ignorantia notoriam artem a Deo peteret, non committeret magiam, sed tentaret Deum, n. 6.
17. Omnis ars discendi scientiam ope dæmonis spectat ad primam speciem magiæ, n. 7.
18. Quæ res spectent ad secundam speciem magiæ, quæ dicitur sanitatum, n. 8.
19. Nulla opera magiæ sunt vera miracula, c. 16, n. 8.
20. Opera magiæ nec semper vera, nec semper falsa, n. 11.
21. Divitiæ per magiam datæ ordinarie vanæ sunt, n. 13.
22. Quæ per magiam acquiruntur, quando possint retineri, c. 17, a n. 2.
23. Magis conversis remedium contra desperationem adhibendum, n. 4.
24. Non opus est ut chirographus a mago datus dæmoni iterum restituatur, ibid.
25. Cur magi in Ægypto cyniphe facere non poterint, c. 16, n. 7.
26. Mago poena imposita, vide MAGIÆ PŒNA, a n. 1.
27. Quo pacto cognosci possint magi suspecti de hæresi, c. 19, n. 10.

MAGIA PROUT EFFICIT SANITATEM.

1. Quæ res spectent ad magiam effectricem sanitatum, tr. 3, l. 2, c. 15, n. 8.
2. Ars magica est, quando effectus ab ea promissi sunt supra vires causarum creaturarum, n. 9.
3. Effectus servandi corpus a læsionibus est magicus, ibid.
4. Et si res et verba sint sacra, si cum impertinentibus signis fiant, committitur magia, n. 10.
5. Evangelium aut verba sacra ferre sperando certum auxilium, non caret superstitione, ibid.
6. Quomodo cognoscendum an verba adhibita sint superstitiosa, n. 11.
7. Signa quæ adhibentur præter signum crucis ordinarie continent superstitionem, et frequenter idolatriam, n. 12.
8. Ad magiam spectant effectus subito, vel loco distantis, vel facile exercitii, n. 14.
9. Hi effectus non communicantur ab animæ imaginatione, vel affectu operantis, n. 15.
10. Neque cælestibus influentiis, n. 16.
11. Cajetanus in hac materia defendit imagines astronomicas, n. 17.
12. Impugnatur, n. 18.
13. Quid dicendum de his qui curant per verba et panniculi applicationem, n. 23.
14. Quid de saluatoribus, n. 25.
15. Facientes hos effectus per herbas accommodatas, quas subtiliter applicant, non committunt magiam, n. 24.
16. Quomodo aliquando peccent, ibid.
17. Nisi herbas ostendant saltem magistratibus, non sunt publice admittendi, ibid.
18. Potest quis uti postea herba a dæmone ostensa ibid.

18. Confessores non debent absolvere eos, qui curant per verba et panniculi applicationes, n. 26.
19. Non potest præsumi quod Deus hanc gratiam alicui sancto concessisset, n. 27.

MAGIA EFFECTRIX MALEFICIORUM.

1. Maleficium ad magiam spectat. tr. 3, l. 2, c. 16, n. 28.
2. Effectus maleficiorum sunt semper veri, n. 22.
3. Remedia supernaturalia ad tollenda maleficia utilia, c. 17, n. 6.
4. Licetum est signa destruere, ad quorum præsentiam fiunt maleficia, n. 9.
5. Si hæc signa tollantur ex mala intentione, actio erit mala, sed non superstitiosa, n. 11.
6. Hæc signa non solum licite, sed ex præcepto auferenda, n. 12.
7. Quæ signa positiva licite fiunt, ut dæmon cesset a maleficio, n. 16.
8. Non licet uti magia ad tollendum maleficium, c. 18, n. 1.
9. Non licet petere a dæmone ut cesset a maleficio, n. 5.
10. Non licet cogere minis maleficium ad tollenda maleficia per alia maleficia, n. 7.
11. Non licet petere a mago licet parato, ut tollat maleficium per aliud, n. 2.
12. Potest petere a maleficio ut tollat maleficium, si ille sciat licite et illicito modo tollere, etiamsi illicito uti debeat, n. 9.

MAGIÆ PŒNE.

1. Divini, magi et malefici eadem poena afficiuntur, tr. 3, l. 2, c. 19, n. 1.
2. Nullam censuram ipso facto incurrunt, n. 3.
3. Explicatur caput si quis ARIOSOS, n. 4.
4. Quando datur hæresis in mago, ratione illius manet ipso facto excommunicatus, n. 8.
5. Per quæcumque actionem externam suæ artis hanc poenam incurrunt, ibid.
6. An ad hoc forum pertineat hoc debitum, n. 11.
7. Quæ poenæ per hoc crimen sint imponendæ clerico in judicio ecclesiastico, n. 12.
8. Quæ poena a jure civili imponatur, n. 14.

MAGISTER.

Ab Ecclesia conductus, vide SIMONIAM, n. 53.

MALEFICIUM.

1. Discrimen inter magiam et maleficium, tr. 3, l. 2, c. 14, n. 4.
2. Vide MAGIA EFFECTRIX MALEFICIORUM, a n. 1.

MANUS.

1. Manuum elevatio ad cælum quid significet, tr. 2, l. 1, c. 2, n. 8.
2. Non solum ad Deum, sed ad homines etiam fit, ibid.

BEATA VIRGO MARIA.

1. Incarnationis festum est Christo et Virgini dicatum, tr. 2, l. 2, c. 5, n. 2.
2. Circumcisionis festum similiter et præsentationis, n. 8 et 10.
3. Conceptio Virginis potuit ab Ecclesia sub præcepto constitui, c. 8, n. 2.
4. Non est huc usque ad præceptum impositum, n. 3.

5. Hoc festum initium habuit in Anglia, ibid.
6. Nativitas Virginis sub præcepto universali observatur, n. 4.
7. Quando celebrari cœperit, ibid.
8. Festum præsentationis non est præcepti, sed devotionis, n. 11.
9. Visitationis festum quando cœperit, n. 12.
10. Non observatur sub præcepto universali, ibid.
11. Purificatio numeratur inter quatuor præcipuas Virginis solemnitates, ibid.
12. Assumptionis festum de jure communi observatur, n. 13.
13. Non est de jure divino, n. 14.
14. Ab Apostolis manasse probabile est, ibid.
15. Festum B. Mariæ ad nives, n. 15.
16. Expectationis festum proprium est Hispaniæ, ibid.
17. Descensionis similiter, ibid.
18. Nulli Sanctorum, excepta Virgine, duo dies sub præcepto servantur, c. 9, n. 8.
19. Beata Virgo adhuc vivens apparuit Jacobo in urbe Cæsar-Augustana, n. 16.

MARTYR ET MARTYRIUM.

1. Passio martyris non est effective ab ejus voluntate est tamen objecte voluntaria, tr. 1, l. 3, c. 9, n. 11.
2. An martyrium sit actus designatus ad cultum Dei, tr. 2, l. 1, c. 3, n. 1.

MATHEMATICUS.

1. Mathematicorum conjectura circa puerorum nati natiuitatem debilis est, tr. 3, l. 2, c. 9, n. 11.
2. Sixtus V non prohibuit omnino illorum iudicium circa puerorum inclinationem, n. 12.

MATICIDA.

1. A maticida non est accipienda oblatio, tr. 2, l. 1, c. 6, n. 9.

MATRIMONIUM.

1. Illius notanda differentia a reliquis sacramentis, tr. 3, l. 4, c. 11, n. 6.
- Vide SIMONIAM, n. 85, 77, 52.

MATTHIAS.

1. Sors qua electus fuit, non habuit imperfectionem, tr. 3, l. 2, c. 12, n. 21.
2. Probabile est datum fuisse aliquod signum divinum in hac electione, n. 23.

MERCES ET MERCENARIUM OPUS.

1. Quid sit opus mercenarium, tr. 2, l. 2, c. 19, n. 1.
2. Lucrum et merces in quo differant, n. 5.
3. Urum opus ex mercede fiat servile, n. 2 et 6.

MERETRIX.

1. A publica meretrice non est accipienda oblatio, tr. 2, l. 1, n. 8.
2. Non tenetur dare pauperibus decimam ab Ecclesia non acceptatam, c. 32, n. 9.

MIRACULUM.

1. Quid sit miraculum, t. 3, l. 2, c. 16, n. 8.
2. Nulla opera magiæ sunt vera miracula, ib.

MISERICORDIA.

1. Est propria religiosi, t. 1, l. 2, c. 3, n. 10.
2. Cedit religioni, l. 1, c. 2, n. 1.

3. Quibus virtutibus præstet, ib.
Misericordia, vide SIMONIAM, n. 10.

MISSA.

1. Materia oblationis quæ fit in missa, est solum panis et vinum aqua mixtum, t. 2, l. 1, c. 4, n. 8.
2. Utrum omnes audientes missam communicarent olim, ib.
3. Circumcisionis die duæ missæ olim celebrabantur, l. 2, c. 5, n. 8.
4. Præceptum audiendi missam quomodo possit dici de jure divino, c. 15, n. 2.
5. An sit in jure, n. 3.
6. An peregrini obligentur ad missam, quando brevi tempore sunt in loco ubi dies est festus, c. 14, n. 22.
7. Antiquitas audiendi missam in festo, c. 15, n. 4.
8. Hoc præceptum missæ sub mortali obligat, n. 5.
9. Pro quo tempore obliget præceptum hoc in die festo, n. 7.
10. An qui mane discedit a loco ubi festum agitur, teneatur prius ad missam, n. 9.
11. Non relinquenda missa propter concionem in festo, c. 16, n. 10.
12. Cum non potest quis missam audire, non teneatur ad alias preces, n. 16.
13. Qui in missa vel officio accidentales ritus non servat, superstitionem committit venialem, t. 3, l. 2, c. 2, n. 19.

MUNDUS.

1. Mundus vel in æquinoctio vernali, vel post illud fuit conditus, t. 2, l. 2, c. 6, n. 17.
2. Mundum a Deo animari quidam credebant, et ita illum ut Deum adorabant, t. 3, l. 2, c. 4, n. 5.

MUTUUM.

1. Emens mutuum solvendo usuras, vere acquirit pecuniam mutuam, t. 3, l. 4, c. 57, n. 19.

N

NATALIS DIES.

- Nativitatis festum ab Apostolis institutum, t. 2, l. 2, c. 5, n. 6.

NECESSITAS.

1. Qui in extrema necessitate aliena consumit, non tenetur postea restituere, t. 2, l. 1, c. 16, n. 16.
2. Quo pacto necessitas gravis excuset a decimis, vide DECIMÆ, n. 41 et 42.

NOTORIA ARS.

1. Notoria ars pertinet ad primam speciem magiæ, t. 3, l. 2, c. 15, n. 4.
2. Si quis ex ignorantia notoriam artem a Deo peteret, non magiam committeret, sed tentaret Deum, n. 6.
3. Quid D. Thomas de hac arte senserit, n. 8.

NOTARIUS.

- Quando committat simoniam, vide SIMONIÆ CAUSA EFFICIENS, a n. 9.

NOVALIA.

1. An privilegium non solvendi decimas prædiales extendatur ad novalia, t. 2, l. 1, c. 19, n. 7.

2. An præscriptio contra decimas extendatur ad novalia antea non possessa, c. 22, n. 9.
3. An non aliæ comprehendantur, quando conceduntur uni ecclesiæ decimæ prædiorum alterius, c. 23, n. 4.

O

OBEDIENTIA.

Vide RELIGIONEM.

1. Quo pacto Deum attingat, t. 1, l. 1, c. 3, n. 5.
2. Obediencia distinguitur a religione, l. 3, c. 6, n. 3.
3. Obediencia immediate circa præceptum versatur, et aliquo etiam modo circa auctorem præcepti, n. 4.
4. Quomodo obediencia solvat debitum Deo, n. 5.
5. Eadem obediencia Deo et hominibus obtemperamus, n. 7.
6. Obediencia præceptorum potest imperari a causis specie distinctis, ibid.
7. Cedit obediencia religioni, c. 9, n. 15.
8. Actus obediencie necessarius ad salutem in perfecta dilectione Dei continetur, t. 2, l. 1, c. 2, n. 3.
9. Sub speciali formalitate virtutis moralis non est simpliciter necessarius ad salutem, ib.

OBLATIO.

1. Oblatio et sacrificium differunt tanquam genus et species, t. 2, l. 1, c. 3, n. 1.
2. Quid sit propria oblatio, n. 2.
3. Variæ ejus divisiones, ib.
4. Oblatio non est de lege naturali, n. 7.
5. Explicatur D. Thomas qui in hoc ponit discrimen inter sacrificium et oblationem, ib.
6. Oblatio est actio minus sacra et publica, quam sacrificium, n. 8.
7. Ejus usus magis voluntarius semper fuit, quam sacrificium, ib.
8. Est legi naturali consentaneus, c. 4, n. 1.
9. Quæ oblatio Cain, et quare Deo displicuit, ib.
10. Oblationum usus in lege gratiæ licitus et sanctus est, n. 2.
11. Panis et vini oblatio antiquissima in Ecclesia, ib.
12. Oblationes Deo immediate factæ sunt licitæ, n. 8.
13. Ecclesiis vel piis locis factæ licitæ sunt, n. 6.
14. Quædam sacerdotibus fiunt ad eorum sustentationem, n. 7.
15. Hæ non continent immediatum cultum Dei, ib.
16. Materia oblationis, quæ fit in missa, solum est panis et vinum aqua mixtum, n. 8.
17. Oblationes legales, ut tales, cessarunt in lege nova, n. 9.
18. An oblationes ecclesiæ debeantur ex præcepto, c. 5, n. 1.
19. Quo pacto hic sumenda oblatio, n. 3.
20. Quatuor tituli ex quibus potest oriri oblationum obligatio, ib.
21. Primus est ex conventionem, n. 4.
22. Secundus ex voto, vel legato, n. 5.
23. Tertius, causa sustentandi ministros ecclesiæ, n. 6.
24. Hic non datur, si decimæ sint sufficientes ad sustentationem ministrorum, n. 7.
25. Nec cum parochiani sunt ita pauperes, ut non habeant unde faciant oblationes, n. 9.
26. Quid in hoc casu sit faciendum ad sustentationem ministro, ibid.
27. Quartus titulus oblationum est consuetudo, n. 10.

ODIUM.

1. Odium Dei est omnium peccatorum gravissimum, tr. 3, l. 2, c. 6, n. 13.
2. Omne peccatum mortale includit odium Dei interpretative, n. 14.

OFFICIUM DIVINUM.

1. Clericus obligatur ad officium divinum, non debito justitiæ, sed religionis, tr. 2, l. 1, c. 29, n. 6.

OMISSIO.

1. Omissio actus jurisdictionis spiritualis potest esse, tr. 3, l. 4, c. 9, n. 9.
2. Omissio, vide SIMONIAM, a n. 60.

OPINIO.

- Quando dicenda opinio tutior, tr. 2, l. 2, c. 19, n. 3.

OFFICIA TEMPORALIA.

1. Officia temporalia, et eorum actus stando in jure divino, non sunt materiæ simoniæ, tr. 3, l. 4, c. 29, n. 1.
2. Actio distribuendi officia ecclesiastica, non est vendibilis, n. 2.
3. Officia ecclesiastica vendi non possunt sine simonia propter prohibitionem, n. 3.
4. Dispensatoris officium vendi prohibetur, n. 8.
5. Ecclesiæ defensor non potest pecunia constitui, n. 9.
6. Qui ecclesiæ advocatus non possit pecunia constitui, ib.
7. Qualis item iudex, n. 10.
8. Quid sit mansionarius, ib.
9. Officium sacristæ vendi prohibetur, ib.
10. Officium primicerii vendere, est contra jus canonicum, n. 12.
11. Vendere functiones horum officiorum non est simonia, n. 13.

ORATIO.

1. Quomodo spectet ad religionem, tr. 1, l. 1, c. 7, n. 1.
2. Oratio interna, ut est materia religionis primam honestatem a divino cultu habet, c. 8, n. 5.
3. Oratio publica et sacrificium sunt adorationes publicæ usitatæ inter homines, tr. 2, l. 1, c. 2, n. 14.
4. Oratio dominica non est instituta, ut in persona tantum ecclesiæ dicatur, sed ut pro tota Ecclesia fiat, tr. 3, l. 2, c. 2, n. 16.

ORDINES.

1. Ordines quatuor minores, vide SIMONIAM, n. 81. Quomodo in recipiendis ordinibus committatur simonia, vide SIMONIA.

P

PACTUM.

1. Ad divinationem sufficit implicitum pactum cum dæmone, tr. 3, l. 2, c. 9, n. 1. Pactum implicitum in quo consistat, n. 11. In confessione aperiendum, an divinatio fuerit ex pacto expresso, c. 10, n. 1. Inter dæmones et homines potest dari pactum, c. 8, n. 1.

PANIS.

- Panis benedicti usus, tr. 2, l. 1, c. 4, n. 3.

28. Consuetudinem inducere obligationem oblationum est communis sententia, n. 12.
29. An consuetudo oblationum in principio spontanea vim habeat obligandi, si ex conscientia erronea sub obligatione continetur, n. 16.
30. Consuetudo oblationum potest obligare per modum præscriptionis, n. 19 et 20.
31. Ad hanc præscriptionem sufficit continuatio decem annorum, n. 21.
32. Ad illam non est opus continuatio oblationum in eadem persona, sed sufficit in diversis, ib.
33. An possit negari sacramentum non solvendi oblationes, n. 23.
34. Post inductam consuetudinem oblationum non potest populus contra illam aliquid statuere, n. 24.
35. Qui oblationes non solvunt, an incurrant aliquam censuram vel pœnam, n. 25.
36. Quæ circumstantiæ ad oblationes requirantur, c. 6, n. 1.
37. Qualis debeat esse persona offerens, n. 2.
38. Excommunicati non possunt facere oblationes, n. 3.
39. A re pro re non est accipienda oblatio, n. 6.
40. Ad usurario non est accipienda oblatio, ib.
41. A quibus peccatoribus non est accipienda oblatio, c. 1, n. 5.
42. Oblatio rei injustæ possessæ non est accipienda, n. 6.
43. Quando peccatum oblationem maculat, illa non est accipienda, ib.
44. Quando vitium est personæ, et non rei oblatæ, potest recipi oblatio a peccatore, dummodo non sit scandalum, n. 8.
45. A publica meretrice non est accipienda, ib.
46. A fratribus decidentibus similiter, n. 9. A matricida item, ib.
47. Ab illis, qui speciali jure prohibentur offerre, non est acceptanda oblatio, ib.
48. Hæc prohibitio intelligenda solum de oblationibus factis ad altare, n. 10.
49. Non solum intelligenda de oblationibus spontaneis, sed etiam de necessariis, n. 11 et 12.
50. An expectanda condemnatio et declaratio peccatoris, ut oblationes non accipiantur, n. 13.
51. Prohibitio vel fit peccatoribus ne offerant, vel ministris ne accipiant, n. 14.
52. Necessè est ut sit verus Deus is cui directe fit oblatio, c. 7, n. 1.
53. Quando homini fit immediate, adhuc ratio offerendi est Deus, n. 2.
54. Hic homo necessè est ut sit clericus, vel alia persona cultui divino deputata, n. 2.
55. Jus ad oblationes solis ecclesiasticis convenit, n. 3.
56. Res oblata quando possit converti in usum laicorum, ib.
57. Tribus modis sunt religiosi oblationum capaces, n. 4.
58. Quas condiciones habere debeat res oblata, n. 6.
59. Qualis res offerenda, quando oblatio est spontanea, n. 6 et 7.
60. Offerre cæcum aut mancum in oblatione spontanea non videtur ex se grave peccatum, ib.

OBLIGATIO.

- Vide SIMONIA, n. 57, 58.

OBSEQUIUM.

- Vide SIMONIÆ PRETIUM DICTUM MUNUS AD OBSEQUIO, a n. 1.